

AZ EMBER — ISTEN GYERMEKE

Zsolt 8,4—6

Derűs nyári estéken sokszor kutatom tekintetemmel a csillagos eget. Szemembe tűnnek az ismertebb csillagképek: a Nagy- és Kisgöncöl, a Tejút halvány-fehér vonala, amelyről a csillagászok azt mondják, hogy megszámlálhatatlan mennyiségű csillagból áll. A szemlélődésnek e perceiben lelkemben különös gondolatok születnek. Hiszen az égbolt minden hunyorgó csillaga egy-egy titok a kutató elme számára. Ilyenkor szembe találjuk magunkat a világmindenséggel, a végtelenség fogalmával, mely felfoghatatlan a véges emberi ész számára. A világegyetemben megszámlálhatatlan csillag kering meghatározott pályán, járja a maga kiszabott útját a kezdet és vég nélküli időben.

S miközben szemünk és agyunk belefárad a vizsgálódásba, lábunk alatt megérezzük a talajt melyen állunk, a földet, mely otthonunk, hazánk, meghalljuk az éjszaka neszeit, a szellő susogását a fák lombjai közl. Érezzük mint dobog a szívünk, mint kering ereinkben a vér, elkalandozott képzeletünk visszatér, hazatalál, ráeszmélünk önmagunkra, s a lelkünkben feltörő csodálkozás hangos szóvá válik ajkunkon. „Mikor látom egeidet, a te ujjaidnak munkáját: a holdat és a csillagokat, amelyeket teremtettél: Micsoda az ember — mondom —, hogy megemlékezel róla? és az embernek fia, hogy gondod van reá?“ Talán a zoltáríró ajkára is a vizsgálódásnak, az elmélkedésnek egy ilyen pillanatában tódulhattak ezek a szavak, mikor tekintetével a mérhetetlen világuirt akarta átfogni. Jób is ugyanezt kérde Istentől: „Micsoda az ember, hogy őt ily nagyra becsülöd, és hogy figyelmedet fordítod reá.“ (7,17).

Ez a kérdés visszhangzik a mi lelkünkben is és keressük rá a feleletet. Furcsább ez a kérdés, mint ahogy azt első hallásra észrevehettük. Sem a zoltáríró, sem Jób nem azt kérdik, hogy ki, kicsoda az ember, hanem ebben a formában: *micsoda*. Nagy különbség van a két forma között. Hogy ki vagyok, erre a kérdésre könnyű a felelet. Előveszem személyazonossági igazolványomat és máris előttem a válasz. Vagy legfeljebb azt mondom: ember vagyok, az élővilág legfejlettebb lénye. Mondhatom, hogy a társadalomnak egy tagja vagyok, annak törvényei, szabályai, szokásai szerint élek. Úgy érezzük, azonban, hogy ezek a feleletek nem az a választ adják, amelyet mi keresünk, még pontosabban nem arra a kérdésre válaszolnak, amelyet feltettünk: micsoda az ember? Nem a társadalom meghatározta szűk keretek között, nem biológiai eredete és tulajdonságai, vagy fizikai teljesítőképesége alapján, hanem a csillagok hunyorgó fénye alatt, a végtelen mindenségben, ahol nincs határa a térnek és az időnek, micsoda a föld lakója, az ember? Kepler, a csillagász, így szól a csillagok alatt: „Fényes mestere a világnak! Csodálva nézem a te kezeidnek munkáját“. Én azt kérdem: micsoda az ember?

Úgy hiszem a vallás számára egyetlen út létezik, melyen a válaszhoz eljutok: a hit útja. Ezen az úton haladva találok meg az igazságot: az ember Isten teremtménye, Isten gyermeke. Istentől kapta értelmét, tehetségeit, lelkét, mellyel érezni, szeretni, örvendeni és búsulni tud. Az

Otestamentum teremtsi története szerint Isten megáldotta az embert (1Móz 1,28). Ez az áldás számunkra abban áll, hogy Isten nekünk adta lényének egy darabját: a lelkét. Amint örököltük édesanyánktól, édesapánktól szemünk és hajunk színét, arcunk vonását, Istentől az ő gyermekeiként örököltük az értelmet, a szépre és jóra való törekvést, a tökéletesedésre való vágyat. Most már tudom, hogy mi az ember a csillagok alatt, tudom miben rejlik nagyszerűsége. Tudom, hogy miért mondja Szophoklész: „Sok van, mi csodálatos, de az embernél nincs semmi csodálatosabb.“ Tudom, hogy Isten gyermeke vagyok, tudom, hogy minden ember testvérem ezen a földön.

És ezekkel együtt tudnom kell, hogy mi a hivatásom, feladatomban, mit vár, mit kér tőlem az én Teremtőm, az én Atyám. A szülő örvend, ha látja, hogy gyermeke örökölte az ő jó tulajdonságait és búsul, ha ellenkező, gyarlóságra való hajlamot lát benne. Istennel is így vagyunk. Isten alkotója mindannak, ami létezik. Tőlünk is alkotást vár és nem rombolást. Isten maga az élet. Tőlünk is az élet tiszteletét és megbecsülését várja. Isten szeretet, jóság, gondviselés, megbocsátás. Tőlünk is ezt várja: szeretni embertársainkat, jóságot gyakorolni és nem a gyűlölet, a harag és a háborúskodás útján tévelyegni.

Micsoda az ember? Isten teremtménye, Isten gyermeke. Ámen.

VAN-E HITED?

Mt 17,20b; Mk 11,22

Ha mindnyájunk lelkében ott volna ez a csodálatos műszer, a hit, nem lenne annyi tántorgó, az élet küzdelmei előtt meghátráló élet. E tántorgók megjelölésére Jézus sajátos kifejezést használt: „kicsinyhitűek“. Több helyen is így nevezi azokat, akik kételkedtek, és nem volt erejük dönteni. Ez a kicsinyhitűség bénítja meg sokszor az embert és teszi bizonytalanná, döntésre, küzdelemre képtelenné. Jézus hozzánk is szól, kik sokszor kicsinyhitűeknek bizonyulunk az élet küzdelmeiben: „Miért féltetek, oh kicsinyhitűek? . . . Mert bizony mondom néktek: ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek“.

Jézus egész tanításából az derül ki, hogy ő döntő fontosságot tulajdonított a hitnek. Ő azt tanítja: „Kérjétek és adatik nektek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitvatik nektek“. (Mt 7,7). Nem azt mondja, hogy próbáljátok meg, tegyetek kísérletet, hanem hitre, határozottságra buzdít.

Amikor a szüntelenül mindenért aggodalmaskodókhoz szól, szavai akkor is hitre biztatnak (Mt 6,25—34).

A kapernaumi százados, aki azzal fordul Jézushoz, hogy „szólj egy szót és meggyógyul az én szolgám“, — szép példája az erős, igazi hitnek. S hogy milyen ritka volt ez akkor is, ezt elárulja Jézus válasza: „Bizony mondom néktek, még az Izraelben sem találtam ilyen nagy hitet“ (Mt 8,10b). „Legyen hitetek Istenben.“ (Mk 11,22).

Talán hajlamosak vagyunk arra gondolni, hogy a hit dolgaiban mégsem lehetünk annyira biztosak, mint a tudomány világában. A nagy